

PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2004. gada 10. novembrī*

Lieta T-316/04 R

Wam SpA, Kavcodimodena [*Cavezzodi Modena*] (Itālija), ko pārstāv E. Džiliani [*E. Giliani*], advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv V. di Buči [*V. Di Bucci*] un E. Riginī [*E. Righini*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par lūgumu apturēt Komisijas 2004. gada 19. maija Lēmuma [C (2004) 1812 galīgā redakcija], par valsts atbalstu C 4/2003 (ex NN 102/2002) piemērošanu.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Prāvas rašanās fakti un tiesvedība

- ¹ 2004. gada 19. maijā Komisija pieņēma Lēmumu C (2004) 1812 galīgā redakcija par valsts atbalstu C 4/2003 (ex NN 102/2002), ko Itālijas Republika ir piešķīrusi prasītājam (turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”).
- ² Apstrīdētajā lēmumā Komisija konstatē, ka prasītāja 1995. gadā un 2000. gadā ir saņēmusi divus aizņēmumus ar samazinātu procentu likmi, piemērojot Itālijas 1981. gada 29. jūnija Likumu Nr. 394/81, kura mērķis bija atvieglot Itālijas uzņēmumu ieiešanu Eiropas Savienībā neietilpstošu valstu tirgū (turpmāk tekstā — “Attiecīgais atbalsts”).
- ³ Apstrīdētā lēmuma 1. punktā ir noteikts, ka Attiecīgo atbalstu regulē EKL 87. panta 1. punkts, ka par to nav paziņots Komisijai saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu un ka tas ir nelikumīgs atbalsts.

- 4 Tādējādi Apstrīdētā lēmuma 2. pantā ir noteikts atgūt EUR 48 054,41, kā arī papildu procentus, rēķinot no 1996. gada 24. aprīļa, un EUR 104 930,65, kā arī procentus, rēķinot no lēmuma pieņemšanas datuma.
- 5 2004. gada 2. augustā Pirmās instances tiesas kancelejā ir reģistrēta prasītājas prasība par Apstrīdētā lēmuma atcelšanu, pamatojoties uz EKL 230. pantu.
- 6 Ar atsevišķu dokumentu, kas reģistrēts Pirmās instances tiesas kancelejā 2004. gada 30. septembrī, prasītāja ir iesniegusi šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, pamatojoties uz EKL 242. pantu un Pirmās instances tiesas Reglamenta 104. pantu un turpmākajiem pantiem, ar lūgumu atcelt Apstrīdētā lēmuma piemērošanu. Prasītāja tāpat arī prasa piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 7 Komisija par šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu ir iesniegusi rakstveida apsvērumus 2004. gada 14. oktobrī, Reglamenta 105. panta 1. punktā paredzētajā termiņā. Tā prasa noraidīt pieteikumu par piemērošanas apturēšanu un piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 8 Pamatojoties uz kopsakarā skatītām EKL 242. panta un 243. panta normām, no vienas puses, un EKL 225. panta 1. punktu, no otras puses, Pirmās instances tiesa var, ja tā uzskata, ka to prasa apstākļi, likt apturēt attiecīgā akta piemērošanu vai noteikt nepieciešamos pagaidu pasākumus.

- 9 Reglamenta 104. panta 2. punktā ir noteikts, ka pieteikumos par pagaidu pasākumu veikšanu norāda strīdus priekšmetu, apstākļus, kas nosaka steidzamību, kā arī faktiskos un tiesību pamatus, kuri sākotnēji šķietami (*fumus boni juris*) pamato prasītos pagaidu pasākumus. Šie nosacījumi ir kumulatīvi tādā veidā, ka pieteikums par pagaidu pasākumu veikšanu ir jānoraida pat tad, ja viens no tiem nepastāv (Tiesas priekšsēdētāja 1996. gada 14. oktobra rīkojums lietā C-268/96 P(R) SCK un FNK/Komisija, *Recueil*, I-4971. lpp., 30. punkts). Pagaidu noregulējuma tiesnesis vajadzības gadījumā arī salīdzina pastāvošās intereses (Tiesas priekšsēdētāja 1999. gada 29. jūnija rīkojums lietā C-107/99 R Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4011. lpp., 59. punkts).
- 10 Prasītajiem pasākumiem turklāt jābūt pagaidu pasākumiem tādā nozīmē, ka ar tiem netiek iepriekš izlemti jautājumi par tiesībām vai lietas faktiem, kā arī tie neietekmē vēlāk pieņemamā lēmuma pamata prāvā turpmākās sekas pēc būtības (Tiesas priekšsēdētāja 1995. gada 19. jūlija rīkojums lietā C-149/95 P(R) Komisija/*Atlantic Container Line* u.c., *Recueil*, I-2165. lpp., 22. punkts).
- 11 Turklāt šīs kopīgās pārbaudes ietvaros pagaidu noregulējuma tiesneša rīcībā ir liela diskrecionārā vara, un viņš var brīvi noteikt, ņemot vērā katra gadījuma īpatnības, veidu, kādā dažādi nosacījumi var tikt pārbaudīti, kā arī šīs pārbaudes kārtību, jo neviena Kopienų tiesību norma nenosaka iepriekšējas analīzes shēmu, kā izvērtēt nepieciešamību pieņemt pagaidu pasākumus (iepriekš minētais rīkojums lietā Komisija/*Atlantic Container Line* u.c., 23. punkts).
- 12 Ņemot vērā lietas materiālus, pagaidu noregulējuma tiesnesis uzskata, ka viņa rīcībā ir visi nepieciešamie fakti, lai lemtu par šo pieteikumu par pagaidu pasākumiem, iepriekš nenoklausoties lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus.

Lietas dalībnieku argumenti

- 13 Prasītāja apgalvo, ka visi nosacījumi, lai noteiktu prasītos pagaidu pasākumus, jau ir izpildīti.
- 14 Lai pierādītu, ka nosacījums, kas attiecas uz *fumus boni juris*, ir izpildīts, prasītāja savā pamatprasībā atsaucas uz vienpadsmit pamatiem pamata prāvā, kas tāpat arī ir izklāstīti tās pieteikumā par pagaidu noregulējumu. Šie pamati attiecas uz vairāku Kopienu tiesību pamatprincipu pārkāpumiem, kā arī uz EKL 87. panta, EKL 88. panta, EKL 253. panta un Komisijas 2001. gada 12. janvāra Regulas (EK) Nr. 69/2001 par EK līguma 87. un 88. panta piemērošanu *de minimis* atbalstam (OV L 10, 30. lpp.) 2. panta b) apakšpunktu. Prasītāja savam pieteikumam ir pievienojusi vairākus dokumentus un piedāvājumu sniegt liecības personiski attiecībā uz *fumus boni juris* un īpaši par jautājumu, vai Komisijas norādītais valsts atbalsts var ietekmēt konkurenci.
- 15 Par nosacījumu, kas attiecas uz steidzamību, prasītāja paskaidro, ka Apstrīdētā lēmuma piemērošana radītu neatgriezenisku situāciju, kas radītu neatgriezenisku kaitējumu. Saistībā ar šo prasītāja atsaucas uz četriem steidzamības iemesliem.
- 16 Pirmkārt, Apstrīdētā lēmuma izpildes rezultātā netiktu piemērots Likums Nr. 394/81 un līdz ar to tiktu pārtraukts arī finansējums, lai atbalstītu Itālijas uzņēmumu darbības sākšanu trešās valstīs tādā veidā, ka Itālijas investīcijas šajos tirgos samazinātos un pavājinātos Itālijas uzņēmumu, ieskaitot prasītāju, stāvoklis.

- 17 Otrkārt, prasītāja piebilda, ka Apstrīdētā lēmuma piemērošana uzliek Itālijas Republikai pienākumu uzsākt tiesvedību par subsīdiju atgūšanu, kas piešķirtas pēc Likuma Nr. 394/81 stāšanās spēkā, tas ir, kopš 1981. gada, kas radītu zaudējumus visiem iesaistītajiem uzņēmumiem, neatgriezenisku kaitējumu ekonomikas līdzsvaram un radītu nedrošības un neuzticēšanās atmosfēru Itālijas uzņēmumos.
- 18 Treškārt, prasītāja uzsver, ka Apstrīdētā lēmuma piemērošana nozīmētu attiecīgo finansējuma līgumu spēkā neesamību un pienākumu nekavējoties atlīdzināt EUR 1 480 000, kas apdraudētu tās eksistenci. Tas pats notiktu attiecībā uz līgumiem, kas noslēgti ar citiem uzņēmumiem, un tas radītu tiem un valsts ekonomikai nelabojamus zaudējumus.
- 19 Ceturtkārt, prasītāja piebilst, ka Itālijas likumdevējs varēs, izdodot jaunus noteikumus, likvidēt finansējuma atvieglojumus, ko paredz šobrīd spēkā esošā kārtība, līdz ar to, ja Pirmās instances tiesa atcels Apstrīdēto lēmumu, prasītāja vairs nevarēs atgūt Attiecīgo atbalstu.
- 20 Par pašreizējo interešu salīdzināšanu prasītāja uzskata, ka Apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšana būtu labāk sabalansēts risinājums, jo šī lēmuma nekavējoša piemērošana radītu nopietnus un nelabojamus zaudējumus ne tikai prasītājai, bet tāpat arī Itālijas ekonomikai un Eiropas ekonomikai, bet piemērošanas apturēšana tajā pašā laikā nekādi nesamazinātu Apstrīdētā lēmuma efektivitāti, ja pamatprasība tiktu noraidīta.
- 21 Komisija nav sniegusi nekādus paskaidrojumus par prasītājas argumentiem par nosacījumiem attiecībā uz *fumus boni juris*, nolemjot, ka katrā ziņā acīmredzami pieteikumā nav pamatota steidzamība un interešu līdzsvars.

- 22 Šajā sakarā Komisija uzsver, ka prasītāja nav iesniegusi nevienu vērā ņemamu faktu, kas pamatotu prasīto pasākumu steidzamību. Komisija uzskata, ka visi argumenti par paredzamajiem zaudējumiem, ko ciestu Itālijas ekonomika un Itālijas uzņēmumi, kopumā nav pietiekami, lai pamatotu steidzamību prasītājas interešu dēļ, kā to prasa pastāvīgā judikatūra. Prasītāja nav pierādījusi, ka paredzamie zaudējumi var apdraudēt tās pastāvēšanu tirgū. Katrā ziņā minētie zaudējumi ir tikai hipotētiski un nekādā ziņā par tiem nav pat vismazāko pierādījumu.
- 23 Salīdzinot intereses, Komisija nolēma, ka tās skaidri nosliecas tai par labu, pieņemot, ka paredzamie zaudējumi ir tikai hipotētiski, tajā pašā laikā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Kopienas interesēm lēmuma piemērošanā ir priekšroka pār atbalsta saņēmēja interesēm.
- 24 Visbeidzot Komisija uzsver, ka ar prasītājas piedāvājumu sniegt liecības nepietiek, jo tas nekādā mērā neattiecas uz steidzamību vai interešu līdzsvaru.

Pagaidu noregulējuma tiesneša apsvērumi

- 25 Pagaidu noregulējuma tiesnesis uzskata, ka šajā gadījumā ir vispirms jāpārbauda nosacījumi, kas attiecas uz steidzamību.
- 26 Šajā sakarā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka pieteikuma par pagaidu noregulējumu steidzamības raksturs ir jāizvērtē saistībā ar nepieciešamību pieņemt pagaidu

lēmumu, lai izvairītos no būtiska un neatgriezeniska kaitējuma nodarīšanas lietas dalībniekam, kas lūdz noteikt pagaidu pasākumus. Pēdējā kompetencē ir iesniegt pierādījumus, ka tas nevar gaidīt pamata prāvas iznākumu, jo tādējādi cietīs šādu kaitējumu (skat. Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2002. gada 3. decembra rīkojumu lietā T-181/02 R *Neue Erba Lautex/Komisija, Recueil*, II-5081. lpp., 82. punkts, un tajā minēto judikatūru).

- 27 Kaitējuma neizbēgamība nav jāpierāda absolūti droši, bet, sevišķi, ja kaitējuma iestāšanās ir atkarīga no apstākļu kopuma iestāšanās, pietiek ar to, ka tas ir paredzams pietiekamā varbūtības pakāpē. Katrā ziņā prasītājam turpina pastāvēt pienākums pierādīt faktus, kas pamato nākotnē iespējamu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu (skat. Tiesas priekšsēdētāja 2000. gada 12. oktobra rīkojumu lietā C-278/00 R Grieķija/Komisija, *Recueil*, I-8787. lpp., 15. punkts; iepriekš minēto rīkojumu lietā *Neue Erba Lautex/Komisija*, 83. punkts, un tajā minēto judikatūru).
- 28 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai pierādītu, ka ir izpildīts steidzamības nosacījums, prasītājam ir jāparāda, ka piemērošanas apturēšana vai citi prasītie pagaidu pasākumi ir nepieciešami, lai aizsargātu tās intereses (šajā sakarā skat. Tiesas priekšsēdētāja 1964. gada 4. maija rīkojumu lietā 12/64 R *Ley/EEK Komisija, Recueil*, 175. lpp.). Savukārt, steidzamības pierādīšanai prasītāja nevar minēt apdraudējumu interesēm, kas nav tās personīgās intereses, kā, piemēram, vispārīgu interešu vai trešo personu tiesību aizskārumu, neatkarīgi no tā, vai tās ir valstis vai privātpersonas (šajā sakarā skat. Tiesas priekšsēdētāja 1988. gada 6. maija rīkojumu lietā 112/88 R *Union des producteurs de cédrats de Crête/Komisija, Recueil*, 2597. lpp., 20. punkts, un Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 1999. gada 30. jūnija rīkojumu lietā T-13/99 R *Pfizer Animal Health/Padome, Recueil*, II-1961. lpp., 136. punkts). Šīs intereses var ņemt vērā tikai vajadzības gadījumā — salīdzinot pastāvošās intereses (iepriekš minētais rīkojums lietā *Pfizer Animal Health/Padome*, 136. punkts).

- 29 Visbeidzot, ir jāmin, ka, kaut arī ir atzīts, ka finansiāla rakstura zaudējumi nevar, izņemot īpašus apstākļus, tikt uzskatīti par neatgriezeniskiem vai pat grūti labojamiem, ja tie var būt vēlākas kompensācijas priekšmets, tomēr ir arī atzīts, ka pagaidu pasākums ir pamatots, ja ir skaidrs, ka neveicot šādus pasākumus, prasītāja nonāks stāvoklī, kurā tās pastāvēšana var tikt apdraudēta, pirms spēkā stāsies lēmums, kas noslēdz pamata prāvu, vai arī tās stāvoklis tirgū tiks neatgriezeniski mainīts (iepriekš minētais rīkojums lietā *Neue Erba Lautex*/Komisija, 84. punkts; Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2000. gada 20. jūlija rīkojums lietā T-169/00 R *Esedra*/Komisija, *Recueil*, II-2951. lpp., 45. punkts, un 2004. gada 27. jūlija rīkojums lietā T-148/04 R *TQ3 Travel Solutions Belgium*/Komisija, Krājums, II-3027. lpp, 46. punkts.).
- 30 Tātad ir jāpārbauda, vai prasītāja ir pietiekami pamatojusi, ka Apstrīdētā lēmuma piemērošana var apdraudēt tās intereses tādā veidā, ka apdraud tās pastāvēšanu vai neatgriezeniski maina tās stāvokli tirgū pirms stājas spēkā Pirmās instances tiesas lēmums pamata prāvā.
- 31 Saistībā ar šo ir jākonstatē, ka prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas ļautu pagaidu noregulējuma tiesnesim izdarīt šādu secinājumu. Tieši otrādi, ir jākonstatē, ka argumenti, kas attiecas uz steidzamību, kuru prasītāja izvirza pieteikumā par pagaidu noregulējumu, ir vispārēja rakstura un hipotētiski, un tie nav pamatoti ar nepieciešamajiem pierādījumiem.
- 32 Attiecībā uz prasītājas argumentiem par Likuma Nr. 394/81 nepiemērošanas sekām Itālijas uzņēmumiem un Itālijas ekonomikai, un Eiropas ekonomikai, proti, finansējuma pārtraukšanu, visu saskaņā ar šo likumu noslēgto līgumu laušanu un pasākumiem iepriekš piešķirto atvieglojumu atgūšanai, ir jākonstatē, ka tās ne tikai tieši neskar prasītāju un līdz ar to nav piemērotas, lai pārbaudītu steidzamības nosacījumus, bet arī šie argumenti ir tikai hipotētiski un nekādā ziņā par tiem nav

pat vismazāko pierādījumu. Tieši pretēji, kā pamatoti uzsver Komisija, Apstrīdētā lēmuma 125. punktā ir tieši norādīts, ka tas “neietekmē Likumā Nr. 394/81 iekļauto valsts tiesību normu atbilstību”.

33 Tāpat arī ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko min prasītāja, tāds attiecīgo personu interešu apdraudējums, kuras ir saņēmušas valstisku atbalstu, kurš nav saderīgs ar kopējo tirgu, ir raksturīgs visiem Komisijas lēmumiem, kuri prasa atgūt šādu atbalstu, un tos nevar uzskatīt par lēmumiem, kuri rada būtisku un neatgriezenisku kaitējumu, neatkarīgi no konkrētajā gadījumā apgalvotā specifiskā apdraudējuma smaguma un nelabojamības rakstura (iepriekš minētais rīkojums lietā Grieķija/Komisija, 21. punkts).

34 Par konkrēto Apstrīdētā lēmuma piemērošanas ietekmi uz prasītājas stāvokli ir jākonstatē, ka tā aprobežojas ar neatgriezenisku izmaiņu ekonomiskajā līdzsvarā un nelabojama kaitējuma Itālijas uzņēmumu stāvoklim tirgū, kuriem tā ir pieskaitāma, minēšanu vispārējā veidā, nemēģinot pierādīt šos apgalvojumus.

35 Turklāt, kas attiecas uz prasītājas minēto argumentu, ka Apstrīdētā lēmuma piemērošana radīs finansējuma līgumu spēkā neesamību un uzlikš par pienākumu samaksāt EUR 1 480 000, ko apstrīd Komisija, kas uzsver, ka minētā summa atšķiras no lēmumā nosauktās, kas nosaka atgūt tikai EUR 48 054,41 un EUR 104 930,65, kā

papildu procentus, — ir jākonstatē, ka prasītāja ir izdarījusi vispārēja rakstura apgalvojumus, nemēģinot ne pamatot minēto faktu pastāvēšanu, ne to, ka šādas summas samaksāšana var apdraudēt tās pastāvēšanu.

36 Visbeidzot, par ceturto prasītājas argumentu par iespēju, ka Itālijas Republika varētu nākotnē reformēt atbalsta, ko prasītāja ir saņēmusi, piešķiršanas kārtību tādā veidā, ka tā vairāk nevarēs saņemt Attiecīgā atbalsta atmaksu gadījumā, ja lēmums tiks atcelts, tā jebkurā gadījumā ir hipotētiska un nav pamatota ne ar kādiem pierādījumiem. Turklāt, kā uzsver Komisija, arī šādā gadījumā prasītājai būtu iespēja vēlāk iesniegt prasību pret Itālijas Republiku vai pret Komisiju, un tā, starp citu, nav izvirzījusi nevienu argumentu, kas norādītu kādu šķēršļu pastāvēšanu, lai tā iesniegtu šādas prasības savu interešu aizstāvībai.

37 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka, tā kā prasītāja nav vispār pamatojusi savus apgalvojumus par nopietnu un nelabojamu kaitējumu, kas rastos pēc Apstrīdētā lēmuma piemērošanas, tā nav spējusi pierādīt, ka, ja netiks apturēta Apstrīdētā lēmuma piemērošana, tā cietīs nopietnus un nelabojamus zaudējumus.

38 No tā izriet, ka nosacījums, kas attiecas uz pieteikuma par piemērošanas apturēšanu steidzamību, nav pietiekami pamatots. Tātad pieteikums par pagaidu noregulējumu ir noraidāms, nepārbaudot, vai ir izpildīti citi nosacījumi pagaidu noregulējuma noteikšanai.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

izdod rīkojumu:

- 1) noraidīt pieteikumu par pagaidu noregulējumu;**
- 2) jautājumu par tiesāšanās izdevumiem atlikt.**

Izdots Luksemburgā 2004. gada 10. novembrī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

B. Vesterdorf